

ԱՌԱՋԻՆ ՍԷՐ (*)

Պատմությունն առաջին սիրոյ :

Առաջին յուսախաբութեան :

Տողանցք՝ տասնընթեք տարիներու : Միտման՝ ինչպէս բոլոր տասնընթեքները ու երազկոտ : Առատաձեռն՝ հնդիկ նապապի մը նման ու հարաւոր՝ ինչպէս արժեքները Ստուսի :

Առաջին սէր :

Սիրահար՝ զեղեցիկին : Սիրահար՝ սլացիկ ծառերու, մանչոյ ջրվէժներու, պէրտա լճակներու, լմբոտա բարձրութիւններու ու լեռան կարիճ հովերու :

Ու Ալիսը՝ զեղեցիկութիւն : Սլացիկ ծառ, մանչոյ ջրվէժ, պէրտա լճակ, լմբոտա բարձրութիւն ու լեռան կարիճ հով : Աւելին՝ երկինք աչքեր ու հնչուն ծիծաղ կոհակներու լեզուներ :

Հանդիպում՝ մայրամուտի ժամանակ, երբ ծառերու ստուերները օրհասի իրենց սարսուռները կ'ապրին :

Ու մինչ Հասարակաց Պարտէզին մէջ կենդանիներու եւ բոյսերու շուքերը կ'ազնադարձուին, եւ երկչոտ քայլերով կը մօտենամ Ալիսի ու ափ մը պիտտակ կ'երկարեմ : Կը շփնի : Կարճուկ մատներու անձարակութեամբ հեռեւանքով զեռին ինկած մէկ քանի պիտտակներ ճնճողակներու կտուցներուն գէմ ինքնապաշտպանութեան իրենց գերազանց ճիւղը կը սպառեն : Ու յաղթական ճնճողակները կը գինոյնան ու ճնճողայ կը դարնեն :

— Ծիւ, Ծիւ, Ծիւ... :

Ու Ժպիտ Ալիսի աչքերուն մէջ :

Կը խօսինք : Բաւեր հատ ու կտոր, անիմատ ու իրենց անիմատութեամբ մեծարարբան եւ հրաշայի : Պիտտակի պաշարը կը հաւանի, օրն ալ նոյնպէս :

— Ուշ է, մեկնի՛նք, կը ճլվլայ Ալիս :

Ու կը յատաճանանք գինոյ արահետներու :

(*) Հատուած մը հրատարակելի համաճիւղի վէպէն :

մէջէն հաղորդուած քայլերով : Երակներու մէջ ջերմութիւն կայ անսովոր ուժգնութեամբ : Ու անդամազրկի է նուաճող գովութիւնը Ալիսի շրթներուն :

Համբոյր :

— Ո՛հ... :

Առաջին համբոյր :

Ծիւզ մէջտեղն ենք տուններու շուրջաբերին : Ու Ալիսնց երկարկանի դարչ տունը դաժան ու թափանցող աչքերով մեզ կը դիտէ. «գիտե՛մ... գիտե՛մ...» : Իսկ եւ կը տենչամ խօսիլ, զգացումներս՝ պոռթկալ, ապահովութիւն : Բայց ան իր սպիտակ մատները կը հեռացնէ շրթներու հրդեհէն :

— Կը տեսնեն... ցը՛ :

Ու կը փախչի :

— Մի՛ փախչի, Ալիս կը սիրեմ քեզի... :

Կը սիրե՛մ, կը սիրե՛մ :

Երկար, ցիւց ու անբարեացակամ դառիվեր մը կայ գէմս : Որո՛ւ հող : Մութ է, ու կածանները դաւաճան են ջրայի խոր փոսերու հետ իրենց մտերմութեամբ : Որո՛ւ հող :

Կը սիրե՛մ, կը սիրե՛մ :

Ուշ եմ մնացեր : Մայրս իրար անցուցեր է ամբողջ թաղը : Բարեկամներ փնտաւրու ելեր են դիտ : Հայրս, սրկուած զիմազներով կը հարցնէ թէ ո՞ւր էի այդ ժամուն, ու տարտամ եւ խուսափող պատասխանէս կը զայրանայ ու կ'աղտակէ զիս :

Բայց որո՛ւ հող :

Կը սիրե՛մ, կը սիրե՛մ :

Յաջորդ օրը Ալիսը հետաւ :

Որոշած եմ, անմիջապէս որ գինքը տեսնեմ, ո՛ւր որ ալ բլլայ, ամբարտա մէջ տանել իր սպիտակ, սպիտակ մատները եւ բռնի, սուր :

— Ալիս, կը սիրեմ քեզի :

Չեղաւ այդպէս : Ալիս միջոց չթողաց որ խօսիմ :

— Պիտտակ չունի՞ս... պիտտակ առ ինձի : Պիտտակ... :

Ու համբոյր :

Անցան օրեր ու շաբաթներ : Պիտտակալու-
ճառը ինձմէ շահած գրածով իր պարափերը
վճարեց ամբողջովին : Ու շրթներս անպայ
դարձան համբոյրներու ջերմութենէն :

— Այի՛ս, ձգէ՛ պիտտակը, ձգէ՛ շրթներս,
քեզի պէտք է ըսեմ որ կը սի...

Ան երբեք չկրցաւ համբերել որ աւարտեմ :

— Պիտտակ ա՛ն...

Համբոյր :

Ամբողջ ամիսներ զինքը չտեսայ : Էաւ էր
սյգողէս : Պիտտակը սպասած էր արտօթակա եւ
բժիշկներու օշարակները բանի մը չճանայեցին
երկար ստեն :

Գրեթէ մոռցած էի զինքը, երբ նամակ մը
ստացայ իրմէ : Անճոռնի ու անչորհ տատերով
Այիս այդ նամակին մէջ կը յայտնէր թէ կը
սիրէ զիս «խենթենալու աստիճան», թէ հի-
ւանդացած է իմ պատճառով, թէ բժիշկները
լրջօրէն վտանգաւոր կը գտնեն իր վիճակը, թէ
կը վազալար զիս տեսնել վերջին անգամ մը գո-
նէ... Ո՛հ կեղծաւորը :

Այիսը զիս կը սիրէ՞... հը՛մմ : Եւ այս
ա՞յն Այիսը որ անդադար պիտտակ կ'ուռէր եւ
անհատներում կը համբուրէր :

Ան կը սիրէր պիտտակը...

Ու շրթներս :

Ա.Ն. ԱԼԻԲԱՆԵԱՆ

Պոլիս